

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 999/2015

26.11.2015. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.М., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адвоката Г.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану, К 135/14 од 02.02.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 515/15 од 27.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К 135/14 од 02.02.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 515/15 од 27.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.135/14 од 02.02.2015. године, окривљени В.М., оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Окривљени је истом пресудом обавезан да плати суду на име паушала износ од 4.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 39.470,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 515/15 од 27.08.2015. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног В.М. и првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд окривљеног за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је и првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио

на казну затвора у трајању од шест месеци и одредио да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржати у просторијама у којима станује, које не сме напуштати, осим у случајевима прописани законом који уређује извршење кривичних санкција, и да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док је одбијена као неоснована жалба браниоца у преосталом делу, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног В.М., адвокат Г.Д., због повреде кривичног закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Бранилац окривљеног В.М. у захтеву истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, јер не садржи радњу основног кривичног дела из члана 278. став 1. Кривичног законика, па самим тим ни објективно обележје кривичног дела у питању, иако је првостепени суд дужан да у смислу одредбе члана 424. став 1. тачка 1) ЗКП, у пресуди којом се окривљени оглашава кривим назначи чињенице и околности која чине обележја кривичног дела. У вези са тим у захтеву бранилац окривљеног наводи да се неразумљивост изреке правноснажне пресуде огледа у томе што је у истој најпре означено да је окривљени опште опасном радњом изазвао опасност за живот и тело људи, а из даљих навода чињеничног описа дела, не произлази да је неодређен број лица био у опасности, већ да је опасност постојала само у односу на једно индивидуално одређено лице и то оштећеног М.Р.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима захтева којима се указује да је изрека правноснажне пресуде неразумљива, побијане пресуде оспоравају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, која чланом 485. став 4. ЗКП, није прописана као дозвољен разлог за подношење захтева од стране окривљеног, односно његовог браниоца чија су права ограничена правима окривљеног у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду закона оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да се у образложењу првостепене пресуде не дају разлози због чега првостепени суд налази да управљање путничким возилом од стране окривљеног представља опште опасну радњу којом је изазвана опасност за живот и тело људи, због чега побијана правноснажна пресуда, према наводима захтева, нема разлога о одлучним чињеницама. Поред тога, бранилац у захтеву указује и на противречност између изреке и разлога пресуде у погледу одлучне чињенице која се тиче начина на који је дошло до контакта између возила којим је управљао окривљени и сада покојног

оштећеног. Даљим наводима захтева се истиче да су разлози правноснажне пресуде у делу где се образлаже виност окривљеног међусобно противречни, с обзиром да суд у једном делу наводи да је окривљени морао бити свестан да је његова радња општеопасна, а у другом делу да је окривљени све време био свестан да својим радњама може изазвати опасност за живот и тело људи, али је олако држао да до тога неће доћи.

Сви напред наведени недостаци у правноснажној пресуди на које се указује захтевом браниоца окривљеног представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која такође није разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев и у односу на ову повреду закона оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева истиче повреду закона из члана 439. ЗКП, наводећи да је у конкетном случају погрешно примењен закон, чиме се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење захтева од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

У вези са тим у захтеву износи став да је за постојање кривичног дела из члана 278. став 1. КЗ, у основном облику, неопходно да је изазвана опасност за живот индивидуално неодређеног броја лица, односно појединог али индивидуално неодређеног лица, или пак индивидуално одређеног али неограниченог круга лица, а како је према чињеничном опису предметног кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде утврђено да је окривљени предузимајући радњу маневрисања моторним путничким возилом довео у опасност живот и тело само једног лица – пок. оштећеног М.Р. а не и других лица, то се, према ставу браниоца, не може радити о кривичном делу тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, већ, евентуално о неком другом кривичном делу.

Међутим, Верховни касациони суд налази да бранилац окривљеног свој став да је у конкретном случају на кривично дело које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити, заснива на свом чињеничном закључку да је окривљени предузимајући опште опасну радњу изазвао опасност за живот и тело само једног лица, што је у супротности са чињеничним стањем утврђеним у побијаним пресудама и чињеничним описом предметног кривичног дела из изреке првостепене пресуде, у коме је означено да су услед општеопасне радње окривљеног – маневрисања путничким возилом били угрожени живот и тело свих лица која су се налазила на простору на коме се одиграо предметни догађај. Стога бранилац иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, суштински осправа чињенично стање у побијаним пресудама које не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.